

бжде отложено. Тогава Дантонъ се завтича на трибуната и съ гръмливия си гласъ извика : „Каня всичкитѣ добри граждани да сѣдѣтъ на мѣстата си“. Всички сѣднаха.

Той имà смѣлостъта да напомни за септемврийскитѣ кланія. „Добритѣ граждани бѣха нажалени отъ тѣхъ, каза той, но никаква чововѣческа сила не бѣ въ състояние да спре потока на народната мѣстъ. Нека се воспользуваме отъ грѣшкитѣ на нашитѣ прѣдшественници : нека бждемъ страшни за да отървемъ народа да не бжде той жестоко“.

Постановлението за уреждане на сѣдилището стана единогласно, и то почна да дѣйствува още на другия день (11 мартъ 1793). Но истинското си название на *революционно сѣдилище*, то доби по-сетнѣ.

Слѣдъ това послѣдваха цѣль редъ жестоки, нека кажемъ и възмутителни мѣропріятия.

Уредиха се въ всяка община комитети да надзираватъ чужденцитѣ, което бѣ началото на *революционнитѣ комитети* ; отбраха орѣжието отъ подозрителнитѣ лица и заповѣдаха да се прикачатъ на портитѣ списъцитѣ на лицата, които живѣятъ по къщитѣ ; постановиха да наказватъ съ смъртъ въ расстояние на двадесетъ и четире часа всѣки емигрантинъ или изгнанникъ, който би се върналъ въ Франция ; смъртно наказание бѣ назначено за всѣкиго, който би прѣдложилъ нѣкой аграренъ законъ или какво и да е мѣропріятие противно на поземелната, търговска или индустриална собственостъ ; смъртно наказание на авторитѣ на таквизъ списания, които иматъ за цѣль възстановяванието на каква и да е власть, която да заплашва народното върховенство, и най-сетнѣ всичкитѣ аристократи и *врагове на републиката* бѣха обявени внѣ отъ закона..

Въ повечето отъ тие мѣропріятия исказваше се революционния гений на Дантона, който ставаше по-